

*Sygn. akt II K 1053/16*

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku w Wydziale II Karnym w składzie:

Przewodniczący Sędzia SR Andrzej Wojtaszko

Protokolant Zbigniew Szpanowski

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 22 grudnia 2016 roku w G. sprawy

**R. C.** syna M. i M. z domu S. urodzonego w dniu (...) w G.

### **oskarżonego o to, że:**

w dniu 22 października 2015 roku z sklepu przy ul. (...) w G. zabrał w celu przywłaszczenia mienie w postaci kosmetyków tj. wód toaletowych: D. C., P. the S., C. K. N., A. oraz dwóch butelek płynu do płukania ust L., o łącznej wartości strat 640,42 zł, czym działał na szkodę sklepu (...) przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach znacznego ograniczenia zdolności do rozpoznawania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem

### **tj. o czyn z art. 278§1 k.k. w zw. z art. 31§2 k.k.**

I. ustalając, że oskarżony **R. C.** dopuścił się zarzucanego czynu kwalifikowanego jako występki z art. 278§1 k.k. w zw. z art. 31§2 k.k. i uznając, że wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, na mocy art. 66 § 1 i 2 k.k. oraz art. 67 § 1 k.k. warunkowo umarza postępowanie karne wobec oskarżonego na okres próby w wymiarze 2 (słownie: dwóch) lat;

II. na mocy art. 67§3 k.k. w zw. z art. 342§ 2 k.p.k. w zw. z art. 72§1 pkt 5 zobowiązuje oskarżonego do powstrzymywania się od używania środków psychoaktywnych;

III. na podstawie art. 67§2 k.k. w zw. z art. 342§2 k.p.k. w okresie próby oddaje oskarżonego pod dozór kuratora sądowego;

IV. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze oraz § 2, §4 ust. 1 i 3, § 17 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu w zw. z §22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądza od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku na rzecz adwokata J. S. kwotę 738 (słownie: siedemset trzydzieści osiem) złotych brutto tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną z urzędu oskarżonemu;

V. na zasadzie art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 629 k.p.k. oraz art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1250,80 (słownie: tysiąc dwieście pięćdziesiąt i 80/100) złotych tytułem wydatków postępowania oraz opłatę w wysokości 60 (słownie: sześćdziesiąt) złotych.

Sygn. akt II K 1053/16

## UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 października 2015 roku oskarżony R. C. przebywają po godzinie 10-iej w sklepie sieci R. przy ul. (...) w G. dokonał kradzieży rzeczy w postaci kosmetyków: wód toaletowych D. C., P. the S., C. K. N., A. oraz dwóch butelek płynu do płukania ust L., o łącznej wartości 640,42 zł. Rzeczy te zabierając z półek sklepowych chował do posiadanej torby. Po przejściu linii kas i próbie opuszczenia wnętrza sklepu został zatrzymany przez pracownika ochrony, następnie powiadomiono policję i przekazano oskarżonego przybyłym na miejsce funkcjonariuszom policji. Skradzione przez oskarżonego przedmioty zostały odzyskane.

**dowód:** zeznania A. C..7v-8v, M. M. k. 11v-13, R. G. k. 16v, wyjaśnienia oskarżonego R. C. k.28, protokół zatrzymania osoby k. 2-2v, protokół przeszukania osoby k. 4-5, płyta CD z nagraniem zapisu monitoringu z protokołem jej oględzin k.50, 44, dokumentacja fotograficzna k. 51.

Oskarżony R. C. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia zgodne z ustalonym przez sąd stanem faktycznym. Wyraził żal i skruchę, nie potrafił wyjaśnić co go skusiło do popełnienia tej kradzieży, był to impuls. Wyraził chęć dobrowolnego podania się karze. Oskarżony ma 24 lata, jest kawalerem, pracował na terenie Stoczni (...) jako malarz-szlifierz, osiągał dochody ok. 1500 zł miesięcznie. Nie był karany sądownie

(dowód: protokół wyjaśnień oskarżonego k.27-28, odpowiedz na a.o k.4 akt postępowania sądowego, dane o karalności k. 13 akt postępowania sądowego)

Z uwagi na uzasadnione wątpliwości co do poczytalności oskarżonego R. C. został on poddany badaniu sądowo-psychiatrycznemu przez dwóch biegłych lekarzy psychiatrów. W złożonej opinii biegli stwierdzili, że nie jest upośledzony umysłowo, cierpi na chorobę psychiczną tj., schizofrenię paranoidalną – który to proces manifestuje się u niego obniżonym napędem psychoruchowym, nieznacznym obniżeniem funkcji poznawczych, obniżeniem krytycznej oceny swego postępowania. Zdradza on również cechy mieszanego uzależnienia od substancji psychoaktywnych. W inkryminowanym czasie nie znajdował się w stanie ostrych zaburzeń psychotycznych. Biegli uznali, iż biorąc pod uwagę odchylenia w stanie psychicznym opiniowanego oraz charakter zarzucanego czynu, oskarżony w odniesieniu do tego czynu miał, o ile go popełnił, w znacznym stopniu ograniczoną zdolność do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem Zdaniem biegłych wymaga on systematycznego leczenia psychiatrycznego, przyjmowania zaleconych leków, kontynuacji terapii uzależnień i powstrzymywania się od używania środków psychoaktywnych. Może uczestniczyć w czynnościach procesowych, jednakże nie jest zdolny do samodzielnej i rozsądnej obrony. Specjalista terapii uzależnień stwierdził, iż oskarżony był osobą uzależnioną od marihuany, alkoholu i mefedronu, od 22.10.2015r. utrzymuje abstynencje, zalecane jest kontynuowania terapii. .

Dowód: opinia sądowo-psychiatryczna k. 100-103, kwestionariusz zebrania informacji przez specjalistę terapii uzależnień k.108-123, dokumentacja medyczna k. 124-141 .

### **Sąd zważył, co następuje:**

W rzeczonej sprawie w ocenie Sądu zaszyły przesłanki do wydania wyroku warunkowo umarzającego postępowanie karne na posiedzeniu /art. 339§1 pkt 2 k.p.k./ bez konieczności przeprowadzenia rozprawy. Posiedzenie w przedmiocie warunkowego umorzenia postępowania karnego zostało wyznaczone przez sąd z urzędu, obrońca na posiedzeniu przychylił się do stanowiska sądu.

Niewątpliwie zapadłe w sprawie rozstrzygnięcie jest dużo korzystniejsze niż proponowane przez oskarżyciela i oskarżonego uprzednio kara w trybie art. 335 k.p.k.. Wskazać należy, iż pierwotnie w przedmiotowej sprawie prokurator złożył wniosek o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie oskarżonemu uzgodnionej z nim kary grzywny. W trakcie rozpoznawania wniosku przed sądem oskarżony nie kwestionując swego sprawstwa wniósł o zamianę kar – z grzywny na ograniczenie wolności, a z uwagi na brak stanowiska oskarżyciela publicznego, sąd wniosku w pierwotnej formie nie mógł uwzględnić. Warunkowe umorzenie postępowania jest też rozstrzygnięciem korzystniejszym niż możliwość nadzwyczajnego złagodzenia kary przewidzianej w art. 31§2 k.k. Okoliczności

dokonania kradzieży, zachowanie oskarżonego w trakcie zatrzymania przez pracownika ochrony sklepu /vide zapis monitoringu i dokumentacja fotograficzna/ nie pozwalały na przyjęciu, iż stopień społecznej szkodliwości czynu jest znikomy.

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego oraz przesłuchanych w postępowaniu przygotowawczym świadków. Oskarżony przyznał się do zarzutu, w swobodny sposób opowiedział przebieg zdarzenia, nie bagatelizował swojego w nim udziału. Z kolei za wiarygodnością zeznań świadków przemawia, zdaniem Sądu, m.in. to, że nie mieli oni racjonalnych powodów do bezpodstawnego, niezgodnego z rzeczywistością przypisywania oskarżonemu popełnienia zarzucanego mu czynu, nadto zeznania te korelują z pozostałym materiałem dowodowym tj. dokumentacją fotograficzną, protokołem oględzin, nagraniem zapisu monitoringu.

Jako wiarygodne Sąd uznał również dokumenty wymienione w części wstępnej uzasadnienia. Dokumenty te sporządzone zostały przez uprawnione do tego osoby i w sposób przewidziany przez przepisy prawa. Brak też w sprawie dowodów, mogących podważyć autentyczność lub wiarygodność tych dokumentów. Oskarżony i jego obrońca nie kwestionowali wskazania ilości skradzionych rzeczy i ich wartości. Wszystkie te przedmioty zostały odzyskane.

Przy ustalaniu stanu faktycznego Sąd wziął także pod uwagę opinię sądowo-psychiatryczną dotyczącą oskarżonego. Zdaniem Sądu, opinia ta jest opracowana starannie, zgodnie z wymogami wiedzy z danej specjalności. Wnioski wypływające z opinii są logiczne i spójne. W przedmiotowej opinii biegli wypowiedzieli się zarówno co do poczytalności oskarżonego w inkryminowanym czasie, jak i co do jego aktualnego stanu psychicznego, w tym zdolności do udziału w postępowaniu, możliwości prowadzenia do samodzielnej i rozsądnej obrony. W ocenie Sądu brak jest podstaw do odmowy przyznania jej przymiotu wiarygodności i rzetelności.

Mając na uwadze tak ustalony stan faktyczny Sąd doszedł do przekonania, że oskarżony z swym zachowaniem wyczerpał znamiona występku z art. 278§1 k.k., realizacja znamion tego czynu nie budzi wątpliwości. Wnioski płynące z opinii sądowo-psychiatrycznej nakazywały uzupełnienie opisu czynu i kwalifikacji prawnej o działanie w warunkach ograniczonej poczytalności i art. 31§2 k.k.

Sąd uznał, iż w sprawie zachodzą przesłanki do zastosowania wobec oskarżonego warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Przesłankami warunkowego umorzenia postępowania są: a) uprzednia **niekaralność** sprawcy za przestępstwo umyślne – warunek ten oskarżony spełnia, b) zagrożenie czynu karą pozbawienia wolności **nieprzekraczającą pięciu jeżeli sprawca naprawił szkodę– skradzione przedmioty zostały odzyskane** c) stopień winy i stopień społecznej szkodliwości **nie mogą być znaczne** – z czym mamy do czynienia na gruncie rzeczowej sprawy, d) **brak wątpliwości** co do okoliczności popełnienia czynu wymaga bezspornego ustalenia samego faktu popełnienia przestępstwa i jego okoliczności – co też zostało dokonane w rozpoznawanej sprawie i e) tzw. **pozytywna prognoza kryminologiczna**, wyrażająca się w przypuszczeniu opartym na ocenie właściwości i warunków osobistych sprawcy oraz jego dotychczasowym sposobie życia, że sprawca pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa – i ta przesłanka zdaniem Sądu została spełniona. Nadto warunkowemu umorzeniu postępowania nie może sprzeciwić się oskarżony – w realiach niniejszej sprawy oskarżony takiego sprzeciwu nie wyraził. Kodeks postępowania karnego nie wymaga natomiast by na warunkowe umorzenie postępowania wyrazili zgodę oskarżyciel publiczny, oskarżyciel posiłkowy czy pokrzywdzony – argument z art. 341§2 k.p.k.

Stopień społecznej szkodliwości czynów, których dopuścił się oskarżony **"nie jest znaczny"**. Nie ma podstaw ustawowych twierdzenie, że sądowi nie wolno stosować warunkowego umorzenia postępowania, pomimo wystąpienia jego przesłanek, gdy w konkretnym przypadku będzie się temu sprzeciwiać wzgląd na zaspokojenie społecznego poczucia sprawiedliwości lub potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Ustalenie, że czyn jest społecznie szkodliwy w stopniu, który nie jest znaczny oraz spełnienie pozostałych przesłanek wyłącza przyjęcie ukarania ze względu na potrzeby w zaspokojeniu społecznego poczucia sprawiedliwości. O stopniu społecznej szkodliwości czynu decydują okoliczności określone w art. 115 § 2 k.k. Są to okoliczności zarówno

natury przedmiotowej (rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, waga naruszonych przez sprawcę obowiązków, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia), jak i podmiotowej (postać zamiaru albo brak zamiaru dokonania czynu zabronionego, motywacja sprawcy). Nie wpływają natomiast na stopień społecznej szkodliwości czynu właściwości i warunki osobiste sprawcy, a także opinia o nim i dotychczasowy tryb życia. Oskarżony nie spowodował szkody o nieodwracalnym charakterze. Po stronie oskarżonego nie zaobserwowano innych zachowań agresywnych, aspołecznych ani wcześniej ani też później po dacie inkryminowanego zdarzenia. Zachowania oskarżonego nie można określić jako okrutne, drastyczne, brutalne, w jego zachowaniu brak było premedytacji, a raczej było to działanie pod wpływem impulsu i do tego uwarunkowane ówczesnym stanem psychofizycznym – działał w warunkach art. 31§2 k.k. Przyjmuje się w orzecznictwie i doktrynie, że o wyższym stopniu społecznej szkodliwości świadczy zamiar bezpośredni (i kierunkowy), potem kolejno - zamiar ewentualny, lekkomyślność; stosunkowo najniższy stopień społecznej szkodliwości przyjmuje się zaś w przypadku niedbalstwa. Mniejszy stopień społecznej szkodliwości mają także czyny popełnione w zamiarze nagłym, nieprzemyślanym. Ustawodawca nie podaje żadnych wskazówek, jak należy oceniać motywację sprawcy. W praktyce ocenia się nie tyle motywację, ile dominujący motyw zachowania sprawcy. Nie istnieje katalog motywów "dobrych" i "nagannych". Ten sam motyw w zależności od konkretnych okoliczności może zostać oceniony jako przemawiający na korzyść sprawcy, wpływając na zmniejszenie stopnia społecznej szkodliwości, lub na niekorzyść, wpływając na jego podwyższenie.

Z kolei dla wyznaczenia stopnia zawinienia wymaga ustalenia najpierw wszystkich przesłanek przypisania winy, a więc dojrzałości sprawcy i jego poczytalności, rozpoznawalności bezprawności czynu oraz braku anormalnej sytuacji motywacyjnej występującej w nasileniu uniemożliwiającej wymaganie od sprawcy dania posłuchu normie prawnej. Brak znacznego stopnia winy uzasadniony jest w szczególności wystąpieniem okoliczności, które, występując w większym natężeniu, prowadzą do wyłączenia winy (ograniczona poczytalność, błąd na granicy usprawiedliwienia, sytuacja motywacyjna sprawcy wynikająca z konfliktu dóbr). Stopień zawinienia oskarżonego również nie był znaczny. Kolejny raz należy podkreślić, iż działał w warunkach art. 31§2 k.k., aczkolwiek jego poczytalność nie była całkowicie zniesiona, przypisany czyn ma charakter czynu prostego.

Za generalną przesłankę stosowania warunkowego umorzenia postępowania, dotyczącą osoby sprawcy uznaje się uzasadnione przypuszczenie sądu, że oskarżony pomimo takiego umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. To przypuszczenie Sądu w realiach rozpoznawanej sprawy oparte jest na postawie oskarżonego, jego dotychczasowej niekaralności, czyn którego się dopuścił wskazuje na incydentalność jego inkryminowanego zachowania. Oskarżony konsekwentnie odnosi się krytycznie do swego zachowania, rozumie jego naganność i konsekwencje prawne, zapewnia, że podobne zachowania w przyszłości nie będą miały miejsca.

Ww. przesłanki tj. nieznaczny stopień zawinienia i społecznej szkodliwości wyznaczają granicę możliwej tolerancji dla sprawcy z punktu widzenia obiektywizmu wymiaru sprawiedliwości i potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Równocześnie wskazane właściwości osobiste oskarżonego, jego dotychczasowy tryb życia, fakt, iż nie był on dotychczas karany sędziwnie, zdaniem Sądu, uzasadniają przypuszczenie, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania, będzie on przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni on ponownie żadnego przestępstwa w przyszłości, a czyn którego się dopuścił miał charakter incydentalny. Przestępstwo którego się dopuścił jawi się, jak to podnoszono powyżej, jako występki o charakterze incydentalnym, popełniony pod wpływem impulsu. Dotychczasowa niekaralność sądowa, tryb życia daje jak najbardziej uzasadnione przekonanie, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania, ponownie nie popełni nigdy przestępstwa i będzie przestrzegał porządku prawnego.

Tak więc w ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie nie było potrzeby, mając na uwadze względy na cele kary, wymierzania oskarżonemu kary i doprowadzenie do wyroku skazującego, gdyż wystarczające jest zastosowanie oddziaływania na oskarżonego, w postaci warunkowego umorzenia postępowania, poprzez poddanie go próbie i uzależnienie jego dalszych losów od wyniku tej próby.

Wobec powyższego, stwierdzając, że zachodzą przesłanki określone w art. 66§ 1 i 2 k.k. . postępowanie karne wobec oskarżonego warunkowo umorzono, wyznaczając na mocy art. 67§ 1 k.k. dwuletni okres próby. Takie orzeczenie powinno wywrzeć odpowiedni wychowawczy i zapobiegawczy wpływ na oskarżonego, zmobilizować go jeszcze bardziej do przestrzegania prawa.

Biorąc pod uwagę wnioski i zalecenia płynące z opinii sądowo-psychiatrycznej i kwestionariusza specjalisty terapii uzależnień sąd uznał za stosowne i celowe oddanie oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora i nałożenie obowiązku powstrzymywania się od używania środków psychoaktywnych. Kurator sądowy ma za zadanie kontrolowanie jak i wspieranie oskarżonego w abstinencji, kontynuowaniu leczenia i terapii, przyjmowaniu zleconych leków, na konieczność których wskazują ww. biegli /vide k. 108-109, 103/

Ponadto Sąd obciążył oskarżonego kosztami postępowania, gdyż to oskarżony swoim działaniem przyczynił się do ich powstania. Oskarżony jest młodym człowiekiem, zdolnym do wykonywania pracy zarobkowej, o pozyskanie której w obecnym okresie czasu na terenie T. nie jest trudno. Uiszczenie łącznej kwoty 1310,80 zł nie wykracza poza jego możliwości finansowe.